

Οι πρώτοι που πλούτισαν από τις τρίχες, ζούσαν στο Γουαλι: Ένα νησάκι κοντά στην Κω, με έκταση μόλις πέντε τετραγωνικά χιλιόμετρα. Από τη Νεολιθική ακόμα εποχή. Έβγαζαν από τη γη τους την οψιανή πέτρα, ένας είδος ορυκτού μαύρου γυαλιού που εύκολα απολεπίζεται. Τη χρησιμοποιούσαν για κάθε αιχμηρό εργαλείο (μαχαίρι, αιχμή δόρατος) αλλά και για το ξύρισμα. Μετά, ανακαλύφθηκαν οι μεταλλικές λεπίδες και δημιουργήθηκαν τα κουρεία. Στην αρχαία Αθήνα, έκαναν χρυσές δουλειές.

Επιβίωσαν ανά τους αιώνες αλλά οι μεταλλικές λεπίδες, παρ' όλο που μπήκαν και στα σπίτια, ελάχιστα βελτιώθηκαν. Κύριο πρόβλημά τους το ότι, μετά από κάποιες χρήσεις, χρειάζονταν «ακόνισμα»: Δουλειά τουλάχιστον χρονοβόρα, κυρίως για έναν πλασιέ, για τον οποίο ο χρόνος είναι χρήμα, ενώ το πρόσωπό του πρέπει να λάμπει και να μη σκιάζεται από γένια. Και ο Κινγκ Κάμπελ Ζιλέτ, ως πλασιέ, ήταν αναγκασμένος να διασχίζει την Αμερική, πάντα βιαστικός και πάντα καλοξυρισμένος. Ρίχτηκε στη βιοπάλη δεκαεξάχρονος ακόμα, όταν η οικογενειακή του περιουσία χάθηκε στις στάχτες της μεγάλης πυρκαγιάς του Σικάγου (1871).

Του πήρε τριάντα ολόκληρα χρόνια ώσπου να βρει τη λύση στο μεγάλο πρόβλημά του: Το ξύρισμα. Που είναι πρόβλημα και όλων των βιαστικών ανδρών.

Η ιδέα του ήταν να λανσάρει ένα ξυραφάκι που δε χρειάζεται κάθε τρεις και λίγο τρόχισμα. Όταν η κόψη του χαλά, απλά το πετάς και χρησιμοποιείς άλλο. Για να γίνει αυτό, πρέπει το ξυραφάκι να είναι πάμφθηνο. Σκαρφίστηκε τη λαβή, στην οποία το ξυραφάκι βιδώνεται και η οποία αγοράζεται μια φορά, κι έγινε πλούσιος, στήνοντας (στα 1901) τη φίρμα «Ζιλέτ»: Πουλούσε τις λαβές κάτω του κόστους και κέρδιζε από τα ξυραφάκια. Κι όταν η Αμερική μπήκε στον (Α' Παγκόσμιο) πόλεμο, πέτυχε την πιο λαμπρή παραγγελία: Μια λαβή και ένα πακέτο ξυραφάκια για κάθε στρατιώτη.

Ο ίδιος πέθανε φτωχός (9 Ιουλίου 1932), θύμα του μεγάλου κραχ του 1929. Η φίρμα Ζιλέτ ζει και βασιλεύει.

(Εθνος της Κυριακής, 23.11.2008) (τελευταία επεξεργασία, 26.10.2010)